

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879-1893)

Η πρώτη περίοδος της «Διαπλάσεως» αποτελείται εκ τώμων 24, των οποίων η τιμή ποικίλλει ως εξής :

Α'.—Πρός δραχμην 1 έκαστος διά τούς εν 'Αθήναις, δραχ. 1,10 διά τούς εν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ.χρ. 1 διά τούς εν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἐπιόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» :

4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ έκαστος.

Β'.—Πρός φρ. 2,50 έκαστος πωλονται οἱ ἐπιόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως» :

1ος, 3ος, 8ος, 12ος, 13ος, 14ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμῶνται ὁ 10ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαν-τληθῆ, ὅπως ἐξηγητήθη ἤδη ὁ 2ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ έκατὸν ἀντιτύπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τῶμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθ-μῶν ἐξαντιλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:

- Τόμος 1ος τῆς Β περιόδου (1894) τιμῶνται φρ. 7
- Τόμος 2ος τῆς Β περιόδου (1895) » » 7

Παραγγέλται μετὰ τοῦ ἀντιτύπου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΝ, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» Ὀδὸς Αἰόλου 119—Εἰς ἈΘΗΝΑΣ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Στεφανῆς σηκόνεται πολὺ ἀργά. Ὁ πατέρας του θέλει νὰ τον πείσῃ ὅτι εἶνε ἀφέλι-μον ὄρ' ὕλας τὰς ἐπιθυμίας νὰ ἐξυπνῶ πρώτ' καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἐπιχειρήματα, τοῦ λέγει:

— Νὰ ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐσηκώθηκε πολὺ ἠνωρὶς ἤνεκεν μιᾶς μέρας ἐπὶ τὸν δρόμον ἓνα πορτοφῶλι γεμάτο χρήματα.

Καὶ ὁ Στεφανῆς διακόπτων :

— Ὡ, μπαμπά! ἔκείνός ποῦ τα ἔχασε, πρέπει νὰ ἐξυπνοῦσε πολὺ ἠνωρῖτερα.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

Τὸν Κουφιοκεφαλῆκα ἔρωτᾷ ἓνας συμπαθ-τῆς του τί εἶνε *μιγάς*.

Καὶ ὁ Κουφιοκεφαλῆς μετ' ὁμοθυμαδόν ὕψος :
— Ἐκείνος; ποῦ πάλιν *μιγάς*.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τάπεινῶ Ἴου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολὺ, μὰ πολὺ, νὰ κρατή-σωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν. νέε μου φίλε Ἀθανάσιε Χατζημέμε. Νὰ μου γράψης λοιπὸν συχνὰ καὶ νὰ λάβης ἂν θέλῃς, ἐν ψευδῶνυμον. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ σου δίδει.

Νὰ σου ζήτη ἡ νέα σου ἀδελφούλα, *Χρυσὴ Ἀμμωνιά!* Τὴν εὐχίσθην ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου Βά, βί, ἀγκου, ἀγκου, ἔ; Πότε θά μου γράψῃ καὶ αὐτὴ κανένα γραμματάκι; Ἐὐγε, Σοφία μου, εὐγε, μικρά μου. Ἀφ' οὗ τώρα ποῦ εἶσαι πέντε χρόνων γράφῃς ἔτσι, φαν-τάζομαι τί εὐμορφα θὰ γράψῃς ὅταν θὰ ὑπάγῃς καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον. Νὰ μου φιλήσῃς τὴν Νίτσαν, τὸν Μίμην καὶ τὸ μωρό.

Μὲ πολλὴν συγκίνησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστο-λὴν σου, *Ἀνδρέε Σουλιάδη*. Ἄλλ' αὐτὸ ποῦ μου προτείνει δὲν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ διὰ λό-γους ἀνωτέρους. Βύχαριστως εἶδον ὅτι θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

Καλὸ Γεῖτον, ἂν καμιάν φὸρὰν δὲν σου ἀ-πῆνησα μὲ τὸ ψευδῶνυμόν σου, θὰ πῆ ὅτι δὲν το εἶχες σημειώσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου.

Καὶ ὁ *Καλὸς Γεῖτον* πολὺ ἐπιθυμᾷ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς *Ἀτικαῆς Νυκτὸς*, καὶ ἄλλὰ φοβέται, λέγει, νὰ μὴ του ἀπαντήσῃ ὡς ἀπῆ-νησαν ὁ *Χαλασμοῦ Κόσμον* εἰς τὸν *Πανελλή-νιον Δία*, ἀλλὰ πάλιν δὲν πιστεύει νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρῶγμα. Ὅθι τὸ ἴδιον με.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔγῃ κανένα δισταγμὸν, ὅτι

θὰ σ' εἰδεχόμην με ἀνοικτὰς ἀγκάλας, *Νύμφη τοῦ Αἰγαίου* (αὐτὸ τὸ ψευδῶνυμον ποῦ ἤρπεσε περισσότερον). Πῶσον μ' ἐχαροποιήσας, δύσκολα θὰ το φαντασθῆς. Γράφε μου ὅσον συχνότερα δύνασαι. Ἀκουέ;

Ἄλλοι καλὰ, μὴδὲ τῆς Πίσσας ἐξαιρουμένης, *Ποιητῆρα Σαπφῶ*. Βύχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκφράσεις σου. Ἄλλὰ διατί δὲν μου γράφεις συχνά;

Ἡ *Ποιητῆρα Σαπφῶ* συγχαίρει τὴν *Ἀρτι-κὴν Νύκτα* διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Α' Κυριακῆς. Εἰς κανένα, μὰ εἰς κανένα δὲν θὰ εἴπω,

Ὀμηριάς, ὅτι ἤρισταυσε εἰς τὰ περισσότερα μαθήματα. Ἐννοῖα σου... Τὸ νέον σου ψευδῶ-νυμον ἀπαράδεκτον. Εὐρὲ κανὲν ἄλλο.

Βεβαίως, *Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ*, εἶνε ἀληθὲς ὅτι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες θὰ τελώνται κατὰ τετραετίαν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1898. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποῦ μου ἐζητήσας.

Διατί θέλεις νὰ λάβῃς γρήγορα-γρήγορα τὸ ἄρτιον σου ψευδῶνυμον, *Ἦνοχο Ἀεράκι*; Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη. Ἄν ἐπι-μένης ὅμως, νὰ ἐκλέγῃς κανὲν ἄλλο ἐπίσης ὠραῖον διότι τὰ προτεινόμενα δὲν μου ἤρσαν. Χάρτας πρὸς πώλησιν δὲν ἔχω.

Πολὺ εὐχαριστῶς σὲ δέχομαι εἰς τὸν Διαγ-νισμὸν μου, *Ἐσπερινῆ Γαλήνη*, ἀντὶ τοῦ ἀ-δελτοῦ σου. Αὐτὸ τὸ ψευδῶνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ σοῦ ἀποδίδω τὸ φιλάκι ποῦ μου δίδεις κάθε φὸρὰν ποῦ με λαμβάνεις, καλῆ μου μικρούλα.

Πῶς μου ἤρπεσε τὸ τριανταφυλλένιον χαρτί μὲ τὸ ἄνθος, ποῦ μου γράφεις, φίλε μου *Ποδηλά-τιστῆ!* Ἄλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ψευδῶνυμον νὰ μὴ το κρατήσῃς. Ἄν δὲν εἶνε ἐγωιστικόν, ὅπως τὸ ἄλλο, εἶνε ὅμως γραμματικῶς πλημμελὲς καὶ ἂν θελήσῃς νὰ το διορθώσῃς, θὰ σε συγχύω μὲ ἓνα ἄλλον φίλον μου, τὸν *Ἀκάματον Ποδηλάτην*.

Καὶ ἡ ἔκπληξις, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνες εἰς τοὺς γονεῖς σου, Ἀρβούρε Κοέν, καὶ σε συμ-βουλεύω νὰ θέσῃς τὸ σγέδιόν σου εἰς τὴν Β' Κυρι-ακῆν Πηλυξένην Δεσύλλα (τὸ ὄνειρον τῆς ὁ-ποίας εἶνε νὰ ἐπισκεθῆ τὰς ὠραίας Ἀθῖνας) *Κερκυραϊκῆν Μέλισσαν* (τὰ καλὰ ζῶα τῆς ὁποίας ἔχουν χαίρετισμὸς ἀπὸ τὴν Πίσσαν) *Ἄνεμωνν* (τὴν ὁπίαν ἀσπάζονται καὶ αἱ ἄ-δελφαὶ τοῦ Ἀναΐα) *Φοῖβόληττον Κόρη* κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΔΕΞΗΣΕΙΣ

Δι' ἄλλας στέλλονται μέχρι 8 Ἰουλίου 1896

291. Δεξιόγριφος.

Ἐὰν εἰς μίαν πρόθεσιν ἐν μέλος σου προσθέσῃς Κρέοντος ὄνομα γίνεταί κ' εὐρὲ το ἂν μ' ἠρσέσῃς.

292. Στοιχειόγριφος.

Ἄν τὸν τόνον χαμηλώσῃς καὶ μὲ κάττα καπελώσῃς, ἀπ' τὸ ζῦδι χώρησέ με καὶ τὸν φούρνον πέταξέ με.

293. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τέταρτον θὰ εὐρῇς εἰς τὸν ἴγανον.

Τὸ δεύτερον σιγὰ-σιγὰ μπορεῖ νὰ σε ἐγνῶσῃ. Τὸ τρίτον εὐκολα θὰ βρῆς ὡς ἐν ἐκ τῶν σκη-μάτων.

Καὶ τᾶνθι μὲ τὸ τέταρτον μπορεῖ πᾶς νὰ γω-νίσῃ.

294. Ἀστὴρ.

+ + + Νάντικαταστάθωσιν οἱ σταυροὶ
+ + + διὰ γραμμάτων ὥστε νάναγινώ-
+ + + σκεταὶ καθεὸς τὸ ὄνομα θεοῦ,
+ + + ὁριζωντίας στρατηγῶν καὶ διαγ-
+ + + νίως πόλεως τῆς Ἑλλάδος κτλ
νῆσον τοῦ Αἰγαίου.

298-297. Κερκυρμένα ὄνοματα νήσων

1. Μόνος ὁ Θεὸς βασιλεύει ἀσφαλῶς.
2. Ἀπόψευγε τοὺς κόλακας, ὡς κίρακας ὑπόουλος.
3. Ἐθεῖε σαυτὸν μὴ λέγειν ἀπρηπῆ.

298-299. Μεταμορφώσεις.

1. Ὁ ἄσπος δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος.
2. Ὁ ὄνος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἑπίσπος.

300-305. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἐνὸς οἰουδήποτε γράμ-ματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἓνος ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἕλαι τόσαι λέξεις: Ἰῖός, φίλος, Ἄτινν, φράξός.

304. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι ἔνδεκα συλλαβῶν σχηματίσων ὀρθογραφικαίαι ἐκ πέντε λέξεων:
α-α-ει-μο-ς-νας-χι-οικ-πο-ρεῖ-τα-φε.

308. Ἑλλητισμὸς ὁμωνύμων.

οὐο-βίου-σο-οιο-ε-ου.
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μαρίνης τοῦ Φαλήρου

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐπισημὸν παιδικῶν περιόδων εὐργραμμά, ἀληθεῖς παρασκῶν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν διαφέρειαι, καὶ ὑπὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρετῶν καὶ χρησιμῶν ἐκείναις εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἘΤΟΣ Ἐξωτερικῶν δραχ. 7. — Ἐξωτερικῶν φρ.χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΑΔΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λστ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλασιώσεως

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 15 Ἰουνίου 1896

Ἔτος 18ον.—Ἀριθ 23

ΚΑΣΚΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
(Συνέχεια ἴδε σελ. 169)

Προτοῦ λήξῃ ἀκόμη τὸ πρῶτον δεκαήμε-ρον τοῦ Ὀκτωβρίου, ἐδύνατό τις νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος, ὅτι ὁ χειμῶν ἐγκαθιδρόθῃ ἐκεῖ ὀριστικῶς. Ἐχίονίζεν ἀφθρόνως καὶ συνεχῶς. Πᾶν ἔχνος χλόης εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Τὰ ὀλίγα δένδρα τῆς ἀκτῆς, ἀψυλλὰ πλέον, ἐκαλύπτοντο ὑπὸ πᾶχνης. Συγχρόνως οἱ ἐπιπλέοντες πά-γοι, οἱ φερόμενοι ὑπὸ τοῦ ὀρητικῶν ρεύ-ματος, ἐγίνοντο ὀλογὸν εὐρύτεροι καὶ πυκνό-τεροι. Καὶ τὰ διάφορα ταῦτα τεμάχια θὰ συνηγοῦντο μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν ἰσχυροτέρου φύχους, τοῦτο δὲ περιεμέμετο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν.

Καὶ ὅμως, ὅσον καὶ ἂν ἐδιόχετο ἡ οἰκο-γένεια Κασκαμπέλ νὰ παγώσῃ ὁ πορθμὸς διὰ νάναχωρήσῃ ἀπὸ τὸ Πόρτ-Κλαράν, ὅσον καὶ ἂν ἐχαίρετο ποῦ θὰ ἐπάτει ἐπὶ τέλους τὴν γῆν τοῦ παλαιοῦ κόσμου, ἡ χαρὰ τῆς δὲν ἴτο ἐντελῶς ἄμοιρος λύπης. Θὰ ἤρχετο ἡ στιγμή τοῦ σκληροῦ χωρισμοῦ. Ναι μὲν θὰ ἔφευγον ἐκεῖνοι, ἀλλ' ὁ κύριος Σέργιος θὰ ἔμεναν εἰς τὴν Ἀλάσκα, διότι δὲν ἐπρόκειτο νὰ προχω-ρήσῃ ἀκόμη πρὸς τὰ δυτικά. Καὶ μετὰ τὸν χειμῶνα, θὰ ἐπαναλάμβανε τὰς ἐκδρομάς του ἀνὰ τὴν χώραν ἐκείνην τῆς Ἀμερικῆς, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐξερεύνη-σιν, ἐπισκεπτόμενος τὰς πρὸς βορρᾶν τοῦ Γιουκὼν καὶ πέραν τῶν ὀρίων χώρας.

Χωριστὸς σκληρὸς καὶ διὰ τούς μὲν καὶ διὰ τοὺς δέ, διότι ὅλοι ἴσαν συνδεδεμένοι ὀχι δι' ἀκλήθς συμπαθείας, ἀλλὰ διὰ φιλίας στε-νωτάτης.

Καὶ ὁ πλέον λυπημένος ἀπὸ ὅλους ἴτο φυσικὰ ὁ Γιάννης. Ἡμποροῦσε νὰ λησιμονήσῃ αὐτός, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος θὰ παρελάμβανε μαζί του καὶ τὴν Κα-γιέττην; Καὶ τοῦτο μὴ δὲν ἴτο τὸ συμφέρον τῆς νεαρᾶς ἱν-δῆς, τὸ μέλλον τῆς ὁποίας ἀπέκειτο εἰς τὰς χεῖρας τοῦ νέου τῆς πατρός; Ἡ μήπως ἴδύνατο νὰ εὔρησιν καλλίτερον προ-σπάτην, ἀπὸ τὸν κύριον Σέργιον; Αὐτὸς τὴν υἱοθέτησεν, αὐτὸς θὰ τὴν ἐφευρῃ εἰς τὴν Βύρωπην, θὰ τὴν ἐξεπαιδεύσῃ, θὰ τὴν ἐξησφάλιξῃ θέσιν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε θὰ εὐρίσκειν εἰς οἰκο-γένειαν πτωχῶν σχοινοβατῶν! Ἐνώπιον τοιαύτης τύχης, ἐπετρέπετο δισταγμῶς; Ὅχι βέβαια! καὶ πρῶτος ὁ Γιάννης τὸ ἀνεγνώριζεν. Ἀλλὰ ἡ σκέψις αὐτὴ δὲν ἴσχυε νὰ μετριάσῃ

«Ὀνομαζομαι» κύριος Σέργιος Ναρκίνης... (Σελ. 178, στήλ. γ')

τὴν λύπην του, ἡ ὁποία ἠῤῥξεν ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν. Καὶ πῶς νὰ τὴν κατανηκῆσῃ; Εἶχε συνειθίσῃ τὴν συντρο-φιάν τῆς καλῆς, τῆς ἐναρέτου, τῆς ἀφρωσιωμένης Καγιέττης, καὶ ἡ ἰδέα ὅτι θὰ τὴν ἀπεχωρίζετο, ἴσως διὰ παντὸς, τὸν ἐφευρῃ εἰς ἀπελπισίαν.

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ οἱ λοιποὶ συνεμερίζοντο τὰ αἰσθήματα τοῦ Γιάννη. Ἠγάπων τόσον τὴν Καγιέττην ὅσον καὶ τὸν κύ-ριον Σέργιον. Ὅπως ἔλεγεν ὁ Κασκαμπέλ, θὰ ἐδίδον τὸ πᾶν, ἂν ἴτο δυνατόν νὰ τοὺς συνώδεον μέχρι τέλους τοῦ τα-ξιδίου. Ὅθι τοὺς εἶχον μαζί των ἀκόμη μερικὸς μῆνας καὶ κατόπιν... ἀργότερα... θὰ ἐβλεπαν ..

Είπομεν ότι οι κάτοικοι του Πόρτ-Κλαράνς έσυμπάθησαν πολύ την οικογένειάν. Διά τούτο δέν έβλεπον άνευ λύπης και κάποιου φόβου έγγίζουσάν την στιγμήν, καθ' ήν θά έπεχειρεί το ριψοκίνδυνον εκείνο ταξείδιον τών στεππών, εκτιθεμένη εΙς τόσους σπουδαίους κινδύνους. Άλλά, εάν αυτοί εξέδήλουσαν συμπάθειαν προς τούς γάλλους εκείνους τούς ελθόντας από τόσω μακράν και πηγαίνοντας τόσω μακράν, μερικοί Ρώσοι, οι άρχιθέντες εσχάτως εΙς τον πορθμόν, έβλεπον τó προσωπικόν του θιάσου, και ιδιαίτερος τον κύριον Σέργιον, με όλως διαφορετικόν ενδιαφέρον.

Δέν ελθσημονήσατε ότι εύρίσκοντο τότε εΙς τó Πόρτ-Κλαράνς τινές εκ των υπαλλήλων εκείνων, τούς όποιους ή προσάρτησις της Άλάσκας ήνάγκαζε να επιστρέψουν εΙς Σιδηρίαν.

Μεταξύ τούτων υπήρχον δύο έχοντες εΙδικήν άποστολήν εΙς τās άμερικανικās χώρας, τās υπό την ρωσικήν κυβέρνησιν. ΕΙχον δηλαδή διαταγήν να εΙπιδέσκον τούς πολιτικούς πρόσφυγας, εΙς τούς όποιους ή Νέα Βρετανία παρέρχεν ασύλον, ώστε να μη διελθουν τå άλασκανικά όρια. Ως εκ τούτου ή Ρώσος εκείνος ή όποιος έγινεν οικότροπος και συνταξιδιότης μιας οικογενείας σχολινοβατών, εκείνος « ή κύριος Σέργιος » ή όποιος έσταματούσε ακριβώς εΙς τå σήνορα του κράτους του Τσαρού, τois εφαίνετο όλίγον υποπτος. Και διά τούτο τον επέβλεπον αγρύπνως, αλλά με τρόπον, ώστε να μη φαίνωνται.

Κατά συνέπειαν ή Σέργιος δέν έγνώριζε διόλου ότι κατεσκοπεύετο. Και αυτός έπίσης άλλο δέν εσκέπτετο, παρά τόν προσεχών χωρισμόν. Άρά γε εκυμαινετο μεταξύ της ιδέας να εξακολουθήση τās εν τή Δυτικη Άμερικη εξερευνησεις του και της ιδέας να παραιτηθη αυτών όριστικώς όπως ακολουθήση τούς νέους του φίλους εΙς την Ευρώπην; Άδηνον. Εν τούτοις, βλέπων αυτόν πολύ σκεπτικόν, ή Κασκαμπέλ άπεφάσισε να προκαλέση μίαν εξήγησιν περι τούτου.

Μίαν έσπέραν, την 11 Οκτωβρίου, μετά τó δείπνον, άποταθείς ή Κασκαμπέλ προς τον Σέργιον τώ είπε, ως άν επρόκειτο περι νέου όλως διόλου πράγματος :

— Άλήθεια, κύριε Σέργιε, ξεύρετε ότι σά λίγω θανάχωρήσωμεν διά την πατρίδα σας ;

— Βεβαίως, φίλε μου ... τó ήξεύρω.

— Ναί, θά υπάγωμεν εΙς την Ρωσίαν... και ακριβώς θά περάσωμεν από τó Πέρμον, όπου, άν δέν άπατώμαι, μένει ή πατέρας σας ...

— Άχ, πώς ήθελα να ήμπορούσα... να έλθω κ' έγώ μαζί σας ;

— Κύριε Σέργιε, είπεν ή Κορνηλία,

σκοπεύετε να μείνετε πολύν καιρόν άκόμη εΙς την Άμερικην ;

— Κ' έγώ δέν ήξεύρω καλά-καλά. — Και από πού θά έπιστρέψετε εΙς την Ευρώπην, όταν θά το άποφασίσετε ;

— Από τó Φάρ-Ουέστ. Η εξερευνησίς μου θά με γυρίση κατ' ανάγκην εΙς την Νέαν Υόρκην και από εκεί θά επιβιθασθώ με την Καγέττην ... »

Μετά τινας στιγμάς σιωπής ή Κασκαμπέλ είπε με κάποιαν δειλίαν :

« Κύριε Σέργιε, μου έπιτρέπετε... να σας κάμω μίαν πρότασιν ; Άλήθεια, τó ήξεύρω, θά εΙνε πολύ κοπιαστικόν να περάσετε όλην την Σιδηρίαν, μέσα 'στα χιόνια και 'στους πάγους... αλλά τέλος πάντων... Όταν έχη κανείς θάρρος και θέλησιν... »

— Φίλε μου, απεκρίθη ή κύριος Σέργιος, πιστεύσε ότι ούτε οι κίνδυνοι ούτε οι κόποι με τρομάζουν και πολύ εύχαρίστως θά τους συνεμερίζομαι μαζί σας, εάν... »

— Διατί λοιπόν δέν κάμνομεν όλον μας τó ταξείδι μαζί ; διέκοψεν ή Κορνηλία.

— Τί ώραθα θά ήτον ! προσέθεσεν ή Άλέκος.

— Άν 'π'ητε ναί, θά σας φιλήσω ! » άνέκραξε και ή μικρά Ναπολέαινα.

Ο Γιάννης και ή Καγέττη δέν είπον τίποτε...

« Άγαπητέ μου Κασκαμπέλ, είπε τότε ή κύριος Σέργιος, άφ' ου έσυλλογίσθη επί τινας στιγμάς ' ήθελα να συνομιλήσωμεν ιδιαίτερος με την Κορνηλίαν και με σās. »

— ΕΙς τās διαταγās σας... και άμέσως.

— Όχι, αύριον' απεκρίθη ή κύριος Σέργιος.

Μετά τούτο καθείς μετέβη εΙς την κλίνην του. Οι Κασκαμπέλ ήσαν ανήσυχoi και συγχρόνως περίεργοι. Διατί άρά γε ήθελε να τois όμιλήση ιδιαίτερος ή Ρώσος ; ΕΙχεν άποφασίση να μεταβάλη σχέδιον, ή μήπως ήθελε να εύκολύνη άπλώς την οικογένειαν, ώστε να επιχειρήση υπό καλλιτέρους όρους τó ταξείδιόν της, παρέχων εΙς αυτήν χρηματικόν τι ποσόν ;

Όπωςδήποτε, ούτε ή Γιάννης, ούτε ή Καγέττη ήμπόρεσαν να κοιμηθούν.

Η συνδιάλεξις έλαβε χώραν την επομένη πρωίαν. Όχι εκ δυσπιστίας προς τå παιδιά, αλλά δια να μη τους έννοήσουν οι ίθαγενείς και οι άλλοι, οι όποιοι επηγαίνοντο, ή κύριος Σέργιος παρεκάλεσε τον κύριον και την κυρίαν Κασκαμπέλ ναπομακρυνθούν όλίγον από τó μέρος όπου εστάθημεν ή Εύδρομο Οίκια. Ούτω λοιπόν, πλησίον του παλαιού εκείνου ελαιοποιείου έγινεν ή ακόλουθος συνομιλία.

« Φίλοι μου, είπεν ή κύριος Σέργιος, ακούσατέ με και σκεφθήτε ώρίμως πριν άποκριθίτε εΙς την πρότασιν, την όποιαν θά σας κάμω. Γνωρίζω την καλήν σας καρδίαν πολλάκις έως τώρα έλαβα δείγματα της άφοσιωτέως σας. Άλλά προκειμένου να λάβετε μίαν τελευταίαν άπόφασιν, πρέπει να μάθετε ποιος είμαι... »

— Ποιος είσθε ; είσθε ένας λαμπρός και εξαιρετος άνθρωπος, άνεκράξεν ή Κασκαμπέλ.

— Έστω, απεκρίθη ή κύριος Σέργιος μειδιών. Άλλ' ή λαμπρός και εξαιρετος αυτός άνθρωπος δέν θέλει διά της παρουσίας του να έπαυξη τούς κινδύνους του ταξιδιού σας δια της Σιδηρίας.

— Η παρουσία σας εΙνε κίνδυνος, κύριε Σέργιε ; τί λέτε ! είπεν ή Κορνηλία.

— Ναί, διότι όνομάζομαι κόμης Σέργιος Ναρκίνης... Είμαι πολιτικός εξόριστος.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΠΑΙΔΙΚΗ ΞΕΝΟΛΑΤΡΕΙΑ

Άγαπητοί μου,
Πού να σας τα λέγω !

Είχα την εύτυχίαν να συναντήσω χθές την μικράν Ίουλίαν, πρώτην φοράν ύστερ' από την διαβόητον εκείνην συνομιλίαν μας περι άποκρηās και σαρακοστής...

Την είδα πάλιν εΙς μίαν μικράν συναστροφήν, άλλ' εΙς τó υπαιθρον. Την αίθουσαν του χορού εΙχεν αντικαταστήση ή κήπος, υπό την σκιάδα του όποιου αί μητέρες και οι μεγαλύτεραι αδελφai συνωμιλουν περι των γεγονότων της ήμέρας, ενθ' έξω τα παιδιά και τα κοράσια έδοκίμαζαν τó νέον παιγνίδιον της Διπλάσιως « Βρέχει ! » και άν κρίνω από τās φωνάς των και από τå γέλιά των, τó εύρισκαν ώραίότατον.

— Διατί δέν παίζεις και σύ ; ήρώτησα την Ίουλίαν, ή όποια άμα με είδεν έσπευσε να με πλησιάση, ως άν είχε να μου είπη κάτι τι σπουδαίον.

Εμύρρασε και άπήντησε :

— Πρ' τώρα έγώ δέν παίζω πια με τå παιδιά ! Έμεγάλωσα !

Την εκύτταξα καλλίτερα. Πραγματικώς είχε μεγαλώσει εΙς τó διάστημα των τεσσάρων-πέντε μηνών, πού είχα να την ιδώ. Και τó ύψος της, ύψος μεγάλης δεσποινίδος, προφανώς επιτετηθευμένον, την έδειχνεν ακόμη μεγαλύτεραν.

— Μου φαίνεται, της είπα, ότι είμφορείς κάλλιστα να παίζης ακόμη με τå παιδιά. Νά, έγώ βλέπω και άλλ-

κορίτσια μεγαλύτερά σου που παίζουν. Τå εκύτταξε με κάποιαν περιφρόνησιν εκείνα τå κοράσια, ως να έλεγε :

— Ναί, μου άπήντησεν' αλλά, ξεύρετε, έμένα δέν μου άρέσουν και τå παιγνιδιά που παίζουν. Έγώ ήθελα κρετ, λων τένις ή τουλάχιστον καμίαν ροντ γαλλικήν, παραδείγματως χάριν : Sur le pont d' Avignon. Την ξεύρετε ;

— Μπα ! σ' άρέσουν ή ρόντες ; είπκ. Έγώ να σου 'πώ μιå έλληνική. Τå παιδιά 'ς την πατρίδα μου πιάνονται από τó χέρι, σχηματίζουν κύκλον, χορεύουν και τραγουδούν :

Έλατε να χορέψουμε
Τó μπάρμπα τó βασίλν
Πού έφαγε ψωμί κ' έληξ
Κ' επρόσθηκε ή κοιλιά του
Κ' έγίνυκε νταβούλα.

— Για να καθήσωμε ουλοι ! και κάθωνται κάτω όλα και πάλι σηκώνονται και πάλι...

— Φθάνει να ζήτε ! με διέκοψεν ή Ίουλία ζωηρώς. Mon Dieu ! Τί άσχημά που εΙνε τå έλληνικά ! τί πρόστυχα ! έμένα, σās είπα, μόνον τå γαλλικά τραγουδάκια μαρέσουν.

Η εκπληξις δέν με άφησε να της άποκριθώ άμέσως εΙς τå άπροσδόκητα αυτά λόγια. Η Ίουλία έπωφελήθη της σιωπής μου και εξηκολούθησεν :

— Άλήθεια, κύριε Φαίδων, σās έχω ένα παράπονο. Γιατί έγράφατε εΙς την « Διάπλασιν » όσα είπαμε εκείνη την ήμέρα ; ... Άς εΙνε, γι' αυτό δέν με μέλλει δέν σας είπα και τίποτε μυστικό...

Άλλά γιατί να με γράψετε Ίουλία ; Δέν ακούτε πού με λέγουν Ζουλή ; Αυτό εΙνε τó όνομά μου, γαλλικό, δηλαδή Julie.

— Μα είσαι γαλλίς ; ήρώτησα με μεγάλην άπορία.

— Όχι δέν είμαι γαλλίς. Άλλά τó Ζουλή εΙνε ώραίότερο. Έκείνον τó Ίουλία τί πρόστυχον, τί κρύο ! Και μιå σιδερόστρα 'στη γειτονιά μας Ίουλία την λένε.

— Έτσι αϊ ;

— Βέβαια ! Θα πιστεύσετε ένα πράγμα ; Μου έκασε τόσω κακήν έντύπωσιν αυτό τó Ίουλία, πού απ' εκείνην την ήμέραν έπαυσα να διαβάζω και την « Διάπλασιν ».

— Καλά έκασες, είπα. Άφ' ου σάρεσουν τόσον τå γαλλικά !

— Άλήθεια, τώρα όλω γαλλικά διαβάζω. Η θεία μου δέν μάφινει να διαβάζω έλληνικά. Τώρα αρχισα και άγγλικά και άργότερα θά διαβάζω βιβλία και περιοδικά όλω άγγλικά και γαλλικά. Τå έλληνικά όλα θå τα καταργήσω, γιατί δέν εΙνε προκοπή απ' αυτά !

— Πολύ όρθώς σκέπτεσαι, τå έλλη-

νικά, ποίος τó ξεύρει εΙμφορεί και να βλάπτουν...

— Δέν λέγω αυτό, είπεν ή Ίουλία. έννοήσασα την εΙρωνείαν μου' εΙμφορεί να μη βλάπτουν' αλλά πώς να σας 'πώ τå έλληνικά δέν εΙνε σίκ, δέν εΙνε άριστοκρατικά. Όλα τå κορίτσια της άριστοκρατίας διαβάζουν και 'μιλουν γαλλικά και άγγλικά.

— Ναί, αλλά ή περισσότερες από αυτές εΙνε ζένες, έτόλμησα να είπω.

— Όχι ! όχι ! άνεκράξεν ή Ίουλία. ΕΙνε και πολλές έλληνίδες που έχουν ξεχάση πλέον τå έλληνικά.

— Χαρά 'στές έλληνίδες σου ! είπα.

— Άλλά 'πέ μου ένα άλλο σε παρακαλώ. Ηθέλες να ήσουν γαλλίς, μα ντα ζέεις ;

— Ω, βέβαια, ήθελα !

— Και άγγλίς ;

— Και άγγλίς... μίς.

— Μπράβο. Και δέν μου λές' πετά σημάια σου άρέσει καλλίτερα ;

— Από όλες ; δέν τες ξεύρω όλες !

— Από όσες ξεύρεις...

— Μάρεσει ή γαλλική που έχει τå τρία ώραίότερα χρώματα.

Η συνομιλία μας διεκόπη εδω άποτόμως, διότι μ' εφώναξε μιå κυρία κάτι να μέρωτηση. Άλλ' είχα διαγωγή πλέον την νέαν ασθένειαν της μικρās μου φίλης Ίουλίας ή Ζουλής, όπως βέβαια την διεγνώσατε και σεΙς : Ητο ή ξενομανία, ή ξενολατρεία.

Τί φοβερά ασθένεια, μάλιστα διά τóσον νέους όργανισμούς ! Έχω να σας είπω πολλά περι αυτής. Η έπιστολή μου όμως δέν χωρεί πλέον. Άλλά τί μας βιάζει ; Έχομεν καιρόν να τα εΙπωμεν εν άνέσει τó άλλο Σάββατον.

Σās άσπάζομαι,
ΦΑΙΔΩΝ

ΗΛΙΟΥ ΓΑΜΟΙ

Ο Ήλιος παντρευότανε
κι' ή Κόσμος έχαιρότανε.
πολιτå εκελαδούσανε,
τå ζώα επηδούσανε,
ως κ' οι βατράχοι απ' τó νερό
βγήκαν και 'στήσανε χορό !

Την τρέλλα μη υποφέροντας
άδει 'στους βατράχους γέροντας
— Μικρόμυαλοί, χαιρόσατε,
και δέν συλλογίζσαστε,
του Ήλιου τούτ' ή παντρεία
πώς θάνε λύπη σας βαρεία ;

Μονάχος αψού ως σήμερα
ποτάμα πίνει όλήμερα,
παιδί του χρόνου άν κάμουνε
λίμνες δέν θå τους φθάνουνε
ως κ' ή βρυσούλας θå πιωθούν
κ' έσ' οι βατράχοι θå χαθούν.
[Κατά τόν μύθον του Διόδωρου]

ΓΑΡΥΦΑΛΙΑ, ΠΑΣΧΑΛΙΑ ΚΑΙ ΚΡΙΝΟΥΛΑ

[ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΑΔΗΘΙΝΟ]

Μιå φορά κ' έναν καιρό ήσαν τρεις άδελφούλες, ροδοκόκκινες σαν τå ροδάκινα και δροσερές σαν τó κρύο νερό. Ήσαν τριδύμες και όμοιάζαν τόσω πολύ, ώστε ήτο άδύνατον να διακρίνης την μίαν από την άλλην. Δι' αυτό οι γονείς των ταις έφορούσαν πάντοτε τρεις ζώνες διαφορετικών χρωμάτων. Η πρώτη, ή όποια έφορούσε κόκκινην ζώνην, όνομάζετο Γαρυφαλία ή δευτέρα ή όποια έφορούσε λιλα ζώνην, όνομάζετο Πασχαλιά, και ή τρίτη ή όποια έφορούσε άσπρην ζώνην, όνομάζετο Κρινούλα.

Έφορούσαν και ή τρεις άσπρη-στανάκια με κοκκίδες μαύρες, σκαρπανάκια με φιδόγκους και μεγάλα κολοστολισμένα με τó άνθος καθεμιας.

Η Γαρυφαλία είχε γαρυφαλάκια, ή Πασχαλιά πασχαλιās και ή Κρινούλα ένα κρήνον. Τί εύμορφές που ήσαν έτσι και ή τρεις μικρούλες, δέν περιγράφεται !

Μίαν φοράν ή πατέρας των και ή μητέρα των έφυγαν διά μακρινό ταξείδι. Έπήγαιναν εΙς τούς γάμους ενός μακρυνού συγγενους των, πολύ μακρυνο ο υ, αρου έμενε σχεδόν εΙς τå σήνορα της Περείας. Αναγκάσθησαν λοιπόν ναφήσουν τå μικρά των κοριτσάκια εΙς την επτήρησιν του θαλαμηπόλου Πανανού και της παραμάνας Παγώνας.

Άλλοίμονον ! Καλλίτερα να μη έφυγαν... ΕΙς τó διάστημα της άπουσίας των συνέβησαν κάτι παράδοξα πράγματα ! Τå εύμορφα κοριτσάκια των, και τå τρία, έγιναν άσχημα, μα τόσον άσχημα, πού σ' έπιανε φόβος να τα βλέπης. Η μήτη της Γαρυφαλιās επρίσθηκε σε τέτοιο τρόπον, πού έμοιάζε σαν πατάτα. Η ράχη της Πασχαλιās εσήκωσε μιå κερμπούρα φοβερή. Και τå μάτια της Κρινούλας έγύρισαν προς τå μέσα, ώστε τó κοριτσάκι αλλοιθώριζεν έλεεινά.

Ο Πανανός και ή Παγώνα δέν ήξευραν τί να κάμουν και εκλαιγαν όλην την ήμέρα. Όταν δέ έγύρισαν οι γονείς των κοριτσιών και τα είδαν σε τέτοια κατάστασι, επήγαν πια να τρελα-

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

θοῦν ἀπὸ τὴν λύπην των οἱ ἄνθρωποι.
 « Γρήγορα! ἕνα γιατρό! τὸν καλύτερο γιατρό! » ἐφώναξαν.
 Καὶ ὁ Παναγὸς ἔτρεξε ἀμέσως καὶ ἔφερε τὸν κύριον Καθαροῖτην, τὸν περιφημότερον ἰατρὸν τῆς πόλεως καὶ τῶν περιχώρων.
 « Θέλω πρῶτον, εἶπεν ὁ κύριος [Κα-

γαν ἄφθονα δῶρα καὶ πολλὰ χρήματα.
 « Τὸ πράγμα εἶνε ἀπλούστατον! εἶπεν ὁ ἐξοχώτατος. Ἡ κόρη σας Γαρυφαλιά ἔκαμε τὴν μύτην της σὰν πατάτα, γιὰτι ἔχωνε μέσα τὰ δάκτυλά της. Ὅκτὼ ἡμέρας δὲν ἠμπόρσε νὰ το κάμη, ἐπειδὴ ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ κρατῆ τὴν κούκλαν της καὶ δὲν τὴν ἄφινε μὴ της

— Ἐχεις πολὺν καιρὸν ἐδῶ ;
 — Κοντεύουν εἴκοσι χρόνια, συνταγματάρχα μου!
 — Ὡστε ἦσαν ἐδῶ, ὅταν ἔγινεν ἡ καταστροφή τοῦ 1884 ;
 — Εἶμαι ὁ πατέρας τοῦ μηχανικοῦ που ὠδηγοῦσε τὸ τραῖνο, καὶ αὐτὸ τὸ παιδί εἶνε υἱὸς του.
 — Σ' ἐλύπησα, χωρὶς νὰ το θέλω, γέροντά μου. Συγγώρεσέ με. Ἄλλα καὶ ἐγὼ εἰς ἐκείνην τὴν καταστροφὴν ἔχασα τὴν γυναῖκά μου καὶ τὸ παιδί μου.
 — Ὡ, πολὺ σὰς λυποῦμαι, τῷ εἶπεν ὁ γέρον, ἐνῶ τὸ παιδίον, ὁ μικρὸς ἄφρανος, τὸν ἐκύτταζε μὲ βλέμμα τρυφερόν.
 Κινηθεὶς ἀπὸ τὴν συμπάθειαν, ἡ ὁποία ἀδελφόνει τοὺς ὁμοιοπαθεῖς, ὁ συνταγματάρχης τοῖς διηγεῖται τὴν ἱστορίαν του.

Βαρέως πληγωθεὶς κατὰ τὴν ἄλωσιν τοῦ Σονταί, δὲν ἔμαθε τὴν συμφορὰν του παρὰ μετὰ τὴν ἐκ Τογκινίου ἐπιστροφήν, ὥστε δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ποτὲ λεπτομερεῖς πληροφορίας περὶ τῆς καταστροφῆς ἐκείνης. . .
 — Μήπως θυμᾶσαι, γέροντα, κατὰ τύχην—ὦ, εἶνε τόσος καιρὸς τώρα, — νὰ εἶδες καμμίαν γυναῖκα, νέαν καὶ ὠραίαν μ' ἕνα βρέφος; Ἐφοροῦσε εἰς τὸν λαῖμον ἕνα φυλακτὸ μὲ τὴν χρονολογίαν τῆς γεννήσεώς του : « 22 ἰουνίου 1883 »
 — Τί ἔχεις, παπποῦ; Εἶσαι ἄρρωστος ;
 — Τίποτα. . . δὲν εἶνε τίποτα—πήγαινε νὰ παίξῃς.
 Ὁ Μιχάλης ἀνήσυχος βλέπει τὸν γέροντα, ὁ ὁποῖος ἀνηγέρθη, ὠχρός, τεταραγμένος. . .
 — Πήγαινε νὰ παίξῃς, τῷ εἶπε πάλιν καὶ τὸν ὠθησε σχεδὸν ἀποτόμως.
 Καὶ ψιθυρίζας ὀλίγας λέξεις δικαιολογητικὰς : « μὲ συγγωρεῖτε . . . ἡ ὦρα τοῦ τραῖνου . . . ἡ ὑπηρεσία μου . . . » διηυθύνθη κλονούμενος πρὸς τὴν γραμμὴν, ἐνῶ ὁ ἀξιωματικὸς, ἀποδόσας τὴν συγκίνησιν του εἰς τὴν ἀνάμνησιν, τὴν ὁποίαν τῷ εἶχεν ἐξεγείρη, ἀπεμακρύνθη, χωρὶς νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον.

Πρὸ τοῦ οἰκίσκου τοῦ σκεπασμένου ἀπὸ κισσὸν καὶ ἀπὸ αἰγόκλημα, ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ, μὲ τὴν κηρωτὸν κασκέτον εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν τυλιγμένην σημαίαν εἰς τὸ χέρι, περιμένει καὶ πάλιν τὴν ἀμαξοστοιχίαν. . .
 Εἶχεν ὑπάγῃ ἐκεῖ μηχανικῶς, ὡς αὐτόματον, καὶ μὲ θολοὺς ὀφθαλμούς, μὲ ὦτα βομβοῦντα, μὲ καίουσαν κεφαλὴν, βλέπει χωρὶς νὰ βλέπῃ, ἀκούει χωρὶς νὰκούῃ, ὡς ὑπνωτισμένος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς μόνον σκέψεως. . .
 Συλλογιζέται τὸ φυλακτὸν ἐκεῖνο, μὲ τὴν χρονολογίαν τὴν μέχρι τοῦδε

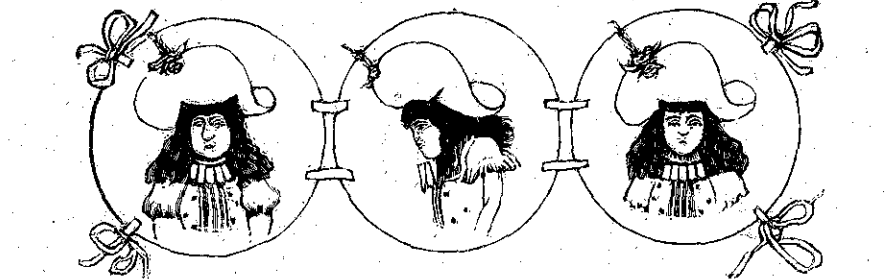
ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ἀκατανόητον δι' αὐτόν, τὸ ὁποῖον εὐρίσκειται φυλαγμένον εἰς τὸ βῆθος τοῦ συρταρίου του. . .
 Εἶνε ἄρα γε ἀληθές : Εἶνε δυνατόν; Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τὸν ἐστήριξεν εἰς τὴν ζωὴν, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον περιέβαλεν, ἀνέθρεψεν, ἐλάτρευσε, τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖ τὴν εὐτυχίαν του, τὴν παρηγορίαν, τὴν ζωὴν του — Δὲν εἶνε ἔγγονός του! . . .
 Θεέ μου! διατί νὰ τῷ ἀνοίξῃς τοὺς ὀφθαλμούς; διατί νὰ τὸν ἐξυπνίσῃς ἀπὸ τὸν μακάριον ὕπνον τῆς γλυκειᾶς ἐκείνης πλάνης;
 Ὁ Μιχάλης, ὁ Μιχάλης του, τὸν ὁποῖον ἀγαπᾷ ὡς σπλάγγχον του, εἶνε ξένος πρὸς αὐτόν; Δὲν θά τὸν ἀποκαλέσῃ πλέον «παπποῦ»;
 Ἡ καρδιά του συντρίβεται ἀπὸ τὴν σκέψιν αὐτήν.
 Ὅχι, ὄχι, αὐτὸ δὲν θά γίνῃ!
 Ὁ Μιχάλης εἶνε ἰδικὸς του, εἶνε παιδί του, εἶνε ἔγγονός του.
 Δὲν θά τὸν δώσῃ κανενός!
 Ἄρκει νὰ σιωπήσῃ, νὰ κρατήσῃ τὸ μυστικὸν του καὶ τίποτε δὲν θά μεταβληθῇ.
 — Ὡ, τί φρικώδης πειρασμός!
 Ἄλλ' ἀδιάφορον! ἐκεῖνος θά σιωπήσῃ!

Ἐνα χεράκι τοῦ πιάνει γλυκὰ τὸ ἰδικὸν του.
 — Εἶσαι ἀκόμη θυμωμένος, παπποῦ; Στριγνιμένος εἰς τὸ κιγκλίδωμα, ὁ συνταγματάρχης περιμένει καὶ αὐτὸς τὴν ἀμαξοστοιχίαν, τὴν κατηραμένην ἐκείνην ἀμαξοστοιχίαν, ἡ ὁποία κατέστρεψεν ἄλλην του τὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία τῷ ἤρπασε τοὺς ἠγαπημένους του. Φθάνει ὡς ἀστραπή.
 Διέρχεται.
 Διήλθεν . . . ἔφυγεν. . .
 Ἄλλὰ μετ' αὐτῆς ἔφυγε καὶ ὁ κακὸς πειρασμός!
 Αἱ σάλπιγγες ἠχοῦν ὡς πρὸς νίκην!
 Εἰς τὸ γνωστὸν τοῦ σάλπισμα, τὸ σάλπισμα τῆς τιμῆς, τῆς ἀφοσιώσεως, τῆς θυσίας, ὁ γηραιὸς ἀπόμαχος προσέρχεται νάποκριθῇ : Παρών!
 Καὶ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἀξιωματικὸς, ἀγνωστὸν τὸ δράμα τὸ διαδραματιζόμενον ὑπὸ τὴν πολιάν ἐκείνην κεφαλὴν, τῷ τείνει φιλικῶς τὴν χεῖρα, ἐκεῖνος ὠθεῖ ἀποτόμως τὸ παιδίον πρὸς τὰς ἀγκάλας του, λέγων διὰ φωνῆς βραχνῆς :
 — Ἀσπασθῆτέ τον! Εἶνε υἱὸς σας!

Ἐκ τῶν δύο — τοῦ μηχανικοῦ ὁ ὁποῖος συντρίβῃ ἐπὶ τῆς μηχανῆς του καὶ τοῦ παπποῦ ὁ ὁποῖος συνέτριψε τὴν καρδίαν του, — δὲν ἔκαμεν ὁ πρῶτος τὴν μεγαλητέραν θυσίαν πρὸς τὸ Καθῆκον!
 ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΑΤΟΣ

θαρότης, νὰ ἰδῶ τὰ κορίτσια σας ἀπὸ ἕνα μέρος, χωρὶς νὰ με βλέπουν ἐκεῖνα»
 Δι' αὐτὸ ἐστάθη πολλὴν ὥραν ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ δωματίου των καὶ τὰς ἐκύτταζε ἀπὸ τὴν κλειδαρό-τρυπάν.
 « Εὐγενέστατε κύριε, εἶπεν ὕστερα εἰς τὸν ἀπαρηγόρητον πατέρα. Μὴ φοβεῖσθε, σὰς παρακαλῶ. Δι' θυγατέρες σὰς θά γιατρευθοῦν καὶ ἰδοὺ τὸν γιατρὸν. Πρέπει ὁκτὼ ἡμέρας κατὰ συνέχειαν, ἡ Γαρυφαλιά νὰ κρατῆ ἔτὰ χεῖρα τὴν κούκλα της, ἡ Πασχαλιά νὰ κρατῆ ἔτὰ τὴν ῥάχην—τὴ κασελάκι που ἔχει μέσα τὰ παιγνίδια της, καὶ ἕνας ὑπηρετῆς νὰ κρατῆ ἕνα καθρέπτη μπροστὰ ἔτὰ μάτια τῆς Κρινούλας, ὁκτὼ ἡμέρας κατὰ συνέχειαν.»
 — Παράξενα πράγματα μᾶς λέτε, γιατρέ, εἶπεν ἡ μητέρα τῶν κοριτσιῶν. Ἄλλα θά τα κάμουμε, ἐπειδὴ ἔχουμε μεγάλη ἐμπιστοσύνη ἔττην ἰατρικὴ σας.»
 Καὶ πραγματικῶς ἔκαμαν κατὰ γράμμα ὁ,τι τοὺς εἶπεν ὁ γιατρός. Ὑστερα ἀπὸ ὁκτὼ ἡμέρας ἡ μύτη τῆς

πέση καὶ σπᾶση. Ἡ κόρη σας Πασχαλιά ἔγινε καμπούρα γιὰτι εἶχε τὴν μανίαν νὰ σηκῶν τοὺς ὠμούς; ἄλλα ὁκτὼ ἡμέρας δὲν ἠμπόρσε νὰ το κάμη, γιὰτι θά ἔρριχνε κατὼ τὸ κασελάκι μὲ τὰ παιγνίδιά της. Ἡ δὲ κόρη σας Κρινούλα, ἡ ὁποία ἀλλοιοθώριζε γιὰτι ἀγαποῦσε νὰ κάμη μορφασμούς, εἶχε τὸν καθρέπτη μπροστὰ ἔτὰ μάτια της ὁκτὼ ἡμέρας καὶ ἐσυχάθηκε τοὺς μορφασμούς της. Ὅλιγον κατ' ὀλίγον λοιπὸν ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τὰ φοβερά ἐλαττώματα των . . .
 Τὸ παραμῦθι αὐτό, παιδιά μου, εἶνε ἀληθινόν. Ἄν καὶ σεις—τοῦ δὲν το πιστεύω,—χῶνετε τὰ δάκτυλά σας ἔττη μύτη σας, σηκόνετε τοὺς ὠμούς σας καὶ κάμνετε μορφασμούς, θά πάθετε ὁ,τι ἔπαθαν ἡ Γαρυφαλιά, ἡ Πασχαλιά καὶ ἡ Κρινούλα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 172)

Μεγάλα γυμνάσια. Οἱ στοῖχοι τῶν στρατιωτῶν αὐλακόνουν τὴν εὐρείαν πεδιάδα καὶ ἐνῶ ἀναπαύονται, ἐτοιμαζόμενοι διὰ τὸ συσσίτιον, εἰς ἀξιωματικὸς πλησιάζει τὸν οἰκίσκον τοῦ φύλακος. Μολοντί ἕνός ἀκόμη, ἔχει ρυτίδας καὶ τρίχας προῶρος λευκάς. Τὸ βλέμμα του εἶνε γλυκὸ καὶ μελαγχολικόν.
 Ἐρωτᾷ μὲ ἀγαθότητά τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἔτρεξεν εἰς τὴν θύραν, καὶ τοῦ ὁποῖου ἡ χάρις, τὸ ἐξυπνον πρόσωπον, καθὼς καὶ αἱ φρόνιμοι ἀπαντήσεις, κινοῦν πολὺ τὴν προσοχὴν του :
 — Πόσων χρόνων εἶσαι, μικρὲ μου φίλε ;
 — Δέκα χρόνων, συνταγματάρχα μου.
 — Δέκα χρόνων; τόσος θά ἦτο σήμερα καὶ ὁ υἱὸς μου. . .
 Στενάζει. . . διατάζει καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν γηραῖον φύλακα, ὁ ὁποῖος πλησιάζει δὺσθυμος, χαίρειτῶν στρατιωτικῶς:

Γαρυφαλιάς ἔλαβε τὸ σχῆμα ποῦ εἶχε πρὶν, ἡ Πασχαλιά ἔπαυσε νὰ εἶνε καμπούρα καὶ ἡ Κρινούλα δὲν ἀλλοιοθώριζε πειά. Ἐγίναν πάλιν εὐμορφες, πολὺ εὐμορφες, ὅπως ἦσαν καὶ πρῶτα. Ὡ, τοῦ θαύματος!
 Φαντασθῆτε πᾶ τὴν χαρὰν τῶν γονέων των. Δὲν ἠμποροῦσαν νὰ καταλάβουν τὸ θαῦμα καὶ ἐπήγαν νὰ ἐρωτήσουν τὸν ἐξοχώτατον Καθαροῖτην. Εἶνε περιττὸν νὰ εἰπωμεν ὅτι τοῦ ἐπή-

Ἡ μητέρα τῆς Τιτίκας τῆς ἔδειξε προχθὲς τὰ εἰκοσιτέσσαρα γράμματα τοῦ ἀλφαβήτου καὶ τῆς εἶπε τὰ ὀνόματά των πολλὰς-πολλὰς φορές. Καὶ ἡ Τιτίκα προσπαθεῖ τώρα μόνη της νὰ μάθῃ νὰ διακρίνῃ τὰ γράμματα.
 Τὶ γνώριμα σχήματά που ἔχουν! εἶνε δυνατόν νὰ τα ξεχάσῃ ποτέ; Τὸ Α π.χ. εἶνε ὁμοῖον καὶ ἀπαράλλακτον μὲ ζωγραφικὸν τρίποδα· τὸ Δ ὁμοιάζει μὲ μουσικὸν τρίγωνον· τὸ Τ εἶνε σὰν κρεμαστῆρι φορεμάτων· τὸ Ι φαίνεται σὰν στρατιώτης ἀκίνητος εἰς παράταξιν· τὸ Π ὁμοιάζει μὲ πόρτα, τὸ δὲ Η μὲ σκάλα, ἀλλὰ μ' ἕνα σκαλοπάτι, τὸ Υ φαίνεται σὰν δένδρον ξηρὸν μὲ δύο κλώνους, τὸ Φ σὰν μύτη μὲ ματογυῶλια καὶ τὸ Ω σὰν μιὰ κόπιτσα μεγάλη-μεγάλη.

Καὶ γελά ἡ Τιτίκα, γελά μὲ ἄλλην της τὴν καρδιά. Τὶ διασκεδαστικά που εἶνε τὰ γράμματα! Ἄμὲ τὰ ὀνόματά των; Τὰ περισσότερα ἐνθυμίζου εἰς τὴν Τιτίκαν ἕνα σωρὸν λέξεις καὶ πράγματά που ξεύρει· καὶ τα λέγει μαζί τραγουδιστὰ διὰ νὰ τα ἐνθυμεται :
 Ἄλφα—ἕνας κάλφας.
 Βῆτα, Ζήτα, Ἡτα, Θῆτα— καὶ Γάμα—γράμμα. [μιὰ πῆττα.
 Ἴωτα—ἡ Παναγιώτα.
 Κάππα—καὶ μιὰ κάπα.
 Πί—παπί.
 Ρῶ—ξερὸ.
 Σί—κ' ἐγὼ.
 Μί, Μί, Μί—ὁ Μίμης.
 Ξί, Ξί, Ξί—ἡ κόττα.
 Χί, Χί, Χί,— θά κλαίω.
 Ψί, Ψί, Ψί—ἡ γάτα!
 Αὐτὸ εἶνε τὸ τραγοῦδι τοῦ ἀλφαβήτου. Τὸ ἐσύνθεσε καὶ το ἐτόνισε μόνη της ἡ Τιτίκα καὶ το τραγοῦδεῖ κατενθουσιασμένη ἀπὸ τὸ πρῶτ ἕως τὸ βραδύ.

Βλέπετε ὅτι εἶνε ξετρελαμένη μὲ τὰ γράμματα ἡ Τιτίκα. Γι' αὐτὸ τὴν ἄλλη μέρα, μόλις ἐξύπνησε (νὰ, φορεῖ ἀκόμη καὶ τὸ νυκτικὸ της σκουφάκι), ἔτρεξε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ μπαμπᾶ της, διὰ νὰ διαβάσῃ καὶ μὲ τὰ μεγάλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης της.
 — Αὐτὰ θά εἶνε ὠραία, σκέπτεται. Πρέπει νὰ ἔχουν μεγάλα-μεγάλα γράμματα, ἀφ' οὗ εἶνε τόσῳ μεγαλητέρα ἀπὸ τὸ ἀλφαβητάριό μου!
 Ἄλλὰ ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅτι συμβαίνει τὸ ἐναντίον! Τὰ γράμματά των εἶνε πολὺ πιδ μικρότερα, τόσα δὲ μικροῦτσικα, κολλημένα σχεδὸν τὸ ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, ὥστε ἡ Τιτίκα δὲν ξεχωρίζει τίποτε. Ἐψάξε, ἔψαξε εἰς τὰς σελίδας των· ἀλλὰ δὲν εἶδε πουθενά οὔτε κρεμαστῆρι φορεμάτων, οὔτε στρατιώτην, οὔτε μουσικὸν τρίγωνον, οὔτε τίποτε! Τὶ κρίμα!
 Ἐκαμε τὰ παράτονα τῆς εἰς τὴν μητέρα της καὶ ἡ μητέρα τῆς εἶπε, ὅτι ἅμα μεγαλώσῃ θά διαβάξῃ καὶ τὰ μεγάλα βιβλία που ἔχουν τὰ μικρὰ γράμματα. Τώρα πρέπει νὰ διαβάξῃ μόνον τὸ μικρὸ της βιβλίον που ἔχει τὰ μεγάλα γράμματα.

Πολιτεῖ Ἀσπὴρ, μετὰ τὰς ἐξετάσεις σου τὰς λαμπρὰς ὡς ἐλπίζω. Τὰ εἶπα εἰς τὸν κ. Φαῖδωνα.

Εἶσαι ἡ μὲν Κάμπια ποῦ δὲν σε σιχαίνομαι, μικρὸν μου φίλε... Ἀλλὰ πόθεν αὐτὸ τὸ παράδοξον ψευδώνυμον; Σὲ παρακαλῶ νὰ μου φιλῆσῃς τὴν Γλαῦκα.

Ὁ ἀδελφὸς τῆς Νηρηίδος τοῦ Ἐβρώτα, ἠθέλησε βέβαια νὰστειυθῇ, Ἀσπὴρ τῆς Ἐρήμου. Πῶς ἦτο δυνατόν νὰ σγίσω τὰς λύσεις σου; Ἀπὸ τὰ ψευδώνυμά σου μου προτείνεις, κανέναν δὲν μου φαίνεται ἱκανὸν νάντικαταστήσῃ αὐτὸ που θέλεις νάρησῃς. Στείλε μου καὶ ἄλλα νὰ σου διαλέξω.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν ἔλαβα τὴν εἰκόνα σου Ἀσπικὴ Νόξ. Ὁ δὲ δημοσιευθὴ προσεχῶς καὶ οὕτω θὰ ἱκανοποιηθῇ καὶ ἡ περιέργεια τῶν πολλῶν μικρῶν μου φίλων που θέλουσιν ἄσ ἴδωσιν. Τὶ νὰ σε πῶ ἔμω; δὲν εἶμαι πολὺ δυνατὴ εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἐξωτερικῆς πολιτικῆς, διὰ τὴν σ' εὐχαριστήσω...

Ἡ Ἀσπικὴ Νόξ εὐχαριστεῖ τὸν Καλὸν Γείτονα, τὴν Χρυσὴν Ἀμμονοδιά, τὴν Μακρονοσίτισσαν καὶ τὸν Χρυσάστον καὶ τοὺς εὐχεται ἐξ ὅλης καρδίας νὰ τοὺς συγχαρῇ γρηγορα καὶ ἐκεῖν.

Μὲ πολλὴν δυσκολίαν μόλις κατάρθωσα νὰναγνώσω, Ἡρωϊκὴ Πάργα, τὴν ἐπιστολὴν σου. Βιάζεσαι πολὺ καὶ κάμνεις τὰ γράμματά σου εἰς ἄκρον δυσανάγνωστα. Τὸ πιστεύεις διὰ τὴν πολλὰς λέξεις δὲν ἠμπόρεσα διόλου νὰ τὰς ἀναγνώσω; Τὶ κρίμα! Καὶ φαίνεται διὰ τὴν ἐπιστολὴν σου ἦτο πολὺ χαριτωμένη. Γράφε μου τὰ πάλιν, αὐτὸ παρακαλῶ, προπάντων τὰ ἀφορῶντα τὴν Κερκραικὴν Μέλισσαν. — Ὅστε ἡ γατίσσα σου εἶνε υπερήφανος, διότι κατάγεται ἐξ Ἀγκύρας; Ἀλλὰ πῶς νὰ τὴν σωρονίσωμεν;

Εἶνε καὶ πολὺ γνωστόν, καλέ μου φίλε Δ. Ν. Χατζῆσκ, αὐτὸ τὸ αἶγυμα τοῦ φαλιδιοῦ, τὸ ἔχω δὲ καὶ δημοσιεύσῃ ἄλλοτε. Τίποτε νέα γράφῃς, ἰδικῆς σου ἐπινοήσεως καὶ στείλε νὰ τὰ δημοσιεύσω, ἂν ἐγκριθῶσιν. Γράφε μου καὶ κανένα γραμματάκι.

Ὁ Α. Κολιαλέτης εὐχαριστεῖ τὸν Φαῖδον Ἀσπικῶνα διὰ τὰ συγχαρητήριά του καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ τῷ εἴπῃ τὸ ὄνομά του, ἢ τὸν ἄριστον τὰ ἀρχικά του ἔμω, λέγει, ἐκείθεν ἐννοήσῃ τούτον καὶ φροντίσῃ νὰ σχετισθῇ μαζί του ὡς ἐπιθυμῶε πολὺ.

Ὁ Κοραῆς στέλλει πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν Ἰωνίδα.

Εὐγε, Ὀλυμπιονίκια μου! Εἶσαι ἄξιος θερμοτάτων συγχαρητηρίων, διὰ τὰς τῶσας σου προδόους καὶ ἄλλων τῶσαν διὰ τὴν εὐσυνειδησίαν, μεθ' ἧς προσπαθεῖς νὰ λύσῃς τὰς πνευματικὰς ἀσκήσεις. Τόσον εὐκρινῆ καὶ εὐθὺν σε θέλω πάντοτε!

Ὁ Δὸν Κεχώτης, ὁ ἐνθουσιώδης φίλος μου Δὸν Κεχώτης, με παρακαλεῖ νὰ εἴπω εἰς τὸν Κομπορόκιον, ὅτι καὶ αὐτὸς τὸν γνωρίζει, ὅτι εἶνε μαθητὴς τοῦ γυμνασίου ἐπιμελέστατος, καὶ ὅτι τὸν ἀσπάζεται.

Μὴν ἀνησυχῆς, Ἀτεμῶννη, ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν. Τὸ ψευδώνυμον τῆς φίλης σου δὲν ἔγω δὲ δικαιώματα νὰ σου εἴπω ἂν θέλῃς εἰσπερθεῖς νὰ γράψῃς εἰς τὴν ἰδίαν, ἀπ' οὗ τὴν γνωρίζῃς, καὶ νὰ τὴν παρακαλέσῃς νὰ σοῦ το εἴπῃ. Ἄν μου στείλῃς μάλιστα καὶ τὸ ἀνάλογον γραμματόσημον, ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ διευθύνω τὴν ἐπιστολὴν σου.

Χρυσὴ Ἀμμονοδιά, ἡ Ὀμηρεῖάς μου δίδει τὴν ἐντολὴν νὰ σου εἴπω τὴν ὀνομαζέται Πολύ-

μνια Α. Λασκάρως ἐν Σμύρῃν, καὶ διὰ τὸ ἀπὸ σήμερον ἀλλάξει ψευδώνυμον. Ἄν θέλῃς, λέγει, εἰπέ τῆς καὶ σὺ τὸνομά σου.

Ἐλαβα τὴν ἀπαντήσιν σου εἰς τὴν Β' Κυριακὴν, Γενναῖε Καλλιφορνια, καὶ σου ἔλλαξα τὸ ψευδώνυμον. Νὰ μου γράψῃς.

Ἐνθουσιασμένος μετὰ τὸ « Παιδικὸν Θέατρον » καὶ ὁ μικρὸς μου φίλος Περικλῆς Σκίεργης, τὸν ὁποῖον ἀσπάζομαι.

Ἐλαβα τὴν ζωγραφίαν σου, πενταετῆ μου Σαρδανάπαλε, ἀλλὰ δὲν ἐγνωρίσα κανένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ πρόσωπα. Τὴν δημοσιεύω ἔδω, μήπως

τα γνωρίσων οἱ μικροὶ μου φίλοι. Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν τα γνωρίσων, ἂς γνωρίσων τούλάχιστον τὸ ζωγραφικὸν τάλαντόν σου! Εὐγε μικρὸ μου Σαρδανάπαλε!

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κοραῆν (ὁ ὁποῖος βέβαια τώρα ποῦ εἶνε καλὰ καὶ δὲν ἔχει μαθήματα, θὰ μου γράψῃ συχνότερα). Εὐάγγελον Ι. Δούκαν, Γεώργιον Μ. Χόρς, Λωρεικὴ τῆς Ρουμανίας, Η. Ι. Παπαθωμῶπουλον καὶ Ἐρημίτην (τῶν ὁποῖων ἔλαβα τὰς ἀπαντήσεις εἰς τὴν Β' Κυριακὴν.)

Τὸ νεώτατον βιβλίον

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ἦτοι μονόλογοι διάλογοι καὶ δραματῖα δι' ἑορτὰς Σχολείων καὶ Οἰκογενειῶν

Ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Γραφείου τῆς «Διαπλάσεως».

Τιμᾶται φράγκα 2

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' ἄσους στέλλονται μέχρι 15 Ἰουλίου 1896

306. Συλλαβόγρυφος. Τὰ δύο πρῶτα εἰσὶν οὗ, τὸ τρίτον μου φωτίζει, τὸ σύνολον ὁ Ζεὺς σκληρὰ ἔστων Ἀθῆ βρασιανίς.

307. Λεξιγράφος. Ἐμπρὸς νὰ βάλῃς ἀριθμὸν καὶ ὕστερα μὴ σκέψῃ καὶ νὰ τὴν δώσῃς ἔς τὸν πτωχὸ που θὰ σοῦ τὴν γυρέψῃ.

308. Πρόβλημα. Ὁ Γιάννης, ὁ Κώστας καὶ ὁ Χρῆστος ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ κυνήγιον.

— Πόσα ὀρνυκτῖα φέρνεις; τοὺς ἐρωτᾷ εἰς φίλος. — Ἐγὼ φέρνω τὰ περισσότερα καὶ ὁ Χρῆστος τὰ λιγότερα, ἀπαντᾷ ὁ Γιάννης.

— Πόσα ἐσχότασε ὁ καθένας σας θέλω νὰ μάθω, ἐπαναλαμβάνει ὁ φίλος.

— Ἄκου νὰ σοῦ το πῶ ἐγὼ, λέγει τότε ὁ Κώστας. Ἄν πολλαπλασιάσῃς τὰ μισὰ ὀρνυκτῖα τοῦ Γιάννη μετὰ τὰ ἔξη ὀρνυκτῖα τοῦ Χρῆστου, εὐρίσκεις τετραπλασιασμένα τὰ δικά μου.

Τὸν ἐρώτισε τὸν ἄνθρωπον! Εἰμπορεῖτε σὲ καὶ τοῦ ἀπαντήσετε ὀρισμένα πράγματα;

309. Κυβόλεξον. Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΑΒΓΓΓΕΕΒΒΑΑΝΝΕΕΩ ἀπαιτεῖται ἀγὼν διὰ νὰ σχηματισθῇ κυβόλεξον.

310 Γωνία. Γ+++ = Ἀρχαία πόλις. +Υ+++ = Ἀρχαῖος βασιλεὺς. ++Φ++ = Ὑψωμα γῆς. +Ο+++ = Πτηνόν. Σ++++ = Νῆσος.

311-315 Κακρομυμένα ὀνόματα ζῶων.

- 1. Τὸ Πήλιον, ὡς καὶ ἡ Ὅσσα εἶνε ὄρη τῆς Ἑλλάδος.
2. Ὁ Ἀλέξανδρος ἦτο υἱὸς τοῦ Φιλίππου.
3. Ἡ Μαδαγασκάρη ἔχει νοσηρὸν κλίμα.

314-318 Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως δύο οἰωνόηποτε γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τῶσας λέξεις:

Ἄργυρος, ἀριθμὸς, ἀτραπὸς, μαλακὸς, κρατήρ.

319. Συλλαβικὴ ἀκροστοχίς.

Δι' ἀρχαῖα συλλαβὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πόλεως τῆς Ἑυρώπης. 1. Πόλις τῆς Ρουμανίας. 2. Ἐξερρευνητῆς τῆς Ἀρρικῆς. 3. Ποταμὸς τῆς Ἑυρώπης. 4. Βασιλεὺς τῆς Ρώμης. 5. Νῆσος τῆς Ἑλλάδος. 6. Νῆσος τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγου.

320 Ἑλληνοσούμφωνον.

Η — οοοια—ια—ισι—σι—η—η—ιοοια—α—ε—ει.

321. Ἄκανθος, ἄθος. — 322. Θηρίον, ἴον. — 323. Ὄα. — 324-326. Ἡ Ἱερουσαλήμ. 2, Ὁ Ἰπποκράτης. 3, Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας.

327. Καθὸτι καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ θέλουσιν δεξιμον.—328-329. 1. Σῆμα 2. Κέα. — 330-334. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς προθέσεως ἐκ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: βέκτης, ἐκτός, ἐνεκα, νεκρός, νίκτωρ. — 335. Ὁ ἀδύρροτος ἁμαρτῖαι ἀσφράγιζον ἐπιστολὴν, ἦν ἕκαστος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἀναγινώσῃ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 20 καὶ 27 Ἀπριλίου 1896

201. Ἄκανθος, ἄθος. — 202. Θηρίον, ἴον. — 203. Ὄα. — 204-206. Ἡ Ἱερουσαλήμ. 2, Ὁ Ἰπποκράτης. 3, Ὁ Αὐτοκράτωρ τῆς Κίνας.

207. Καθὸτι καὶ οἱ μὲν καὶ τὰ δὲ θέλουσιν δεξιμον.—208-209. 1. Σῆμα 2. Κέα. — 210-214. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τῆς προθέσεως ἐκ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: βέκτης, ἐκτός, ἐνεκα, νεκρός, νίκτωρ. — 215. Ὁ ἀδύρροτος ἁμαρτῖαι ἀσφράγιζον ἐπιστολὴν, ἦν ἕκαστος δύναται ἐλευθέρως νὰ ἀναγινώσῃ.

216. Κακρομυμένα (κ, δοκοί, α). — 217. Ἄσθημα. — 218. Τὸ φαλίδι. — 219. Καλομαλέτα κ' ἔρχεται (Κάθοδος, ἀλήθεια λήεις, ὄψιμος, μισῶ, ἐχθρός, λύω, εὐθυμος, τρικυμία, ἀρχή, κατηγορᾷ, εὐκλῶς, ρυπαρός, χαρὰ, ἐσχάτος, ταπεινὸς ἀδύνατος, ταματικός).

220-222. 1. Ροδῆ. 2. Πίτωρ. 3. Κέδρος. — 223-227. Ἡ ἀντικατάστασις γίνεται διὰ τοῦ γράμματος χ, αἱ δὲ σχηματιζόμεναι λέξεις εἶνε: ἀρχή, τάχος, ἄρχων, χαρὰ, χεῖρ. — 228. ΑΡΙΑ, ΡΟΙΑ (1, ΑΑριών, 2, Ριεν, 3, ΠΟλυκράτης. 4, ΑΡης).

229. Ἄκου νὰ σοῦ το πῶ ἐγὼ, λέγει τότε ὁ Κώστας. Ἄν πολλαπλασιάσῃς τὰ μισὰ ὀρνυκτῖα τοῦ Γιάννη μετὰ τὰ ἔξη ὀρνυκτῖα τοῦ Χρῆστου, εὐρίσκεις τετραπλασιασμένα τὰ δικά μου.

230. Ἄκου νὰ σοῦ το πῶ ἐγὼ, λέγει τότε ὁ Κώστας. Ἄν πολλαπλασιάσῃς τὰ μισὰ ὀρνυκτῖα τοῦ Γιάννη μετὰ τὰ ἔξη ὀρνυκτῖα τοῦ Χρῆστου, εὐρίσκεις τετραπλασιασμένα τὰ δικά μου.

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον. Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητῖαι παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιήσων ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τὸν διευθύνειν, συναποστέλλοντες τὴν καλαιάν των διευθύνειν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διακίνησιν τῆς ἐκτύπωσός τῆς νέας ταινίας. Πάρακα νὰ μὴ λήψωσιν φύλλον γνώσεως μετὰ παραλαβῆς δεκαπενθήμερον τὸ πολὺ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσὼ ἀπαράδεικτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀλλεῖς παρακτὸν εἰς τὴν γῆρα ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχίου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὅδὸς Ἀδίου, 119, Ἐναντὶ Χρυσοσπηλαιώσεως

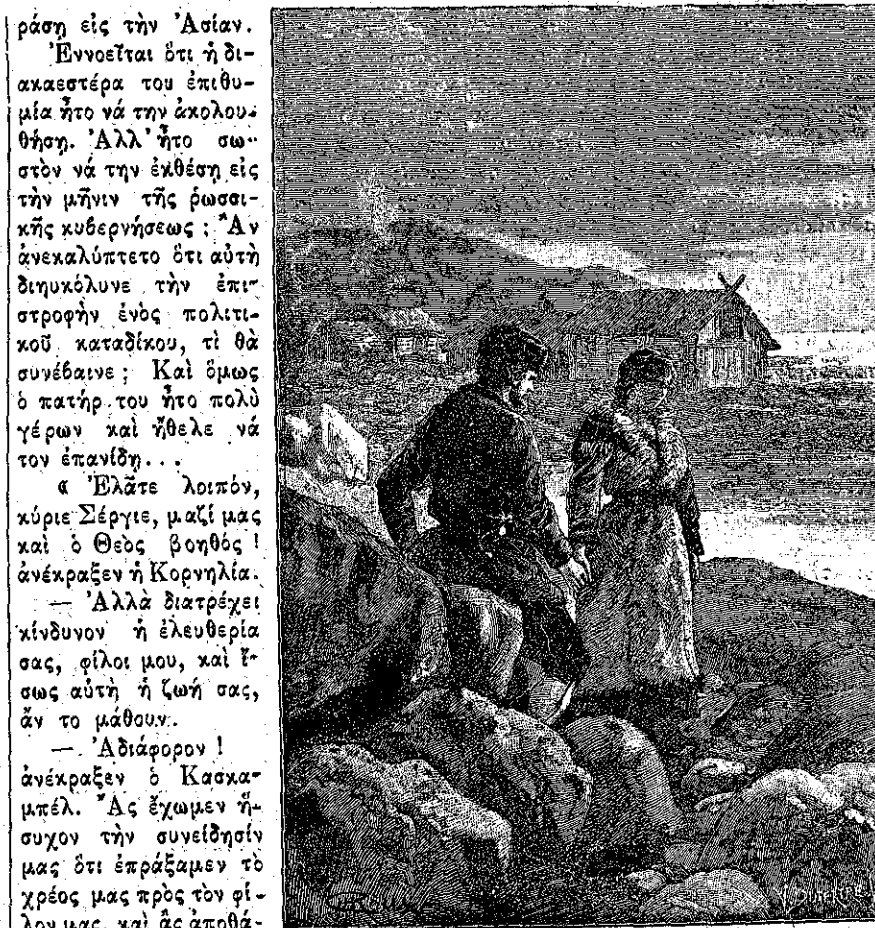
Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος. Ἐν Ἀθήναις τὴν 22 Ἰουνίου 1896 Ἔτος 18ος.—Ἄριθ 24

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια ἴδε σελ. 177)

Καὶ ὁ κύριος Σέργιος διηγήθη τὴν ἱστορίαν του: Ἄνηκεν εἰς μίαν τῶν πλουσιωτέρων οἰκογενειῶν τοῦ Πέρμου. Ἐμπαθῶς ἀγαπᾷ τὰς ἐπιστήμας καὶ τὰς γεωγραφικὰς ἀνακαλύψεις, διήλθε τὴν νεότητά του ταξιδεύων. Δυστυχῶς δὲν ἐνέμεινεν εἰς τὰς τολμηρὰς ἐξερρευνητικὰς, δι' ὧν ἴσως θάναδεικνυτο ἐνδοξος.

Ἀνεμίσθη καὶ εἰς τὰ πολιτικὰ καὶ τῷ 1857 ἔβηεν διὰ τῶν φίλων του μέλος μίᾳ μυστικῆς ἐταιρίας. Τὰ μέλη τῆς ἐταιρίας ταύτης συνεληφθήσαν καὶ κατεδιώχθησαν ἀπηνῶς, οἱ περισσότεροι δὲ κατεδικάσθησαν εἰς ἰσθμίου ἐξορίαν ἐν Σιβηρίᾳ. Μεταξὺ αὐτῶν ἦτο καὶ ὁ κόμης Σέργιος Ναρκίνης, ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰπέλθῃ εἰς Γακουότσκη, τὸν τόπον τῆς ἐξορίας, ἐγκαταλείπων μόνον καὶ ἔρημον τὸν γηραιὸν του πατέρα, τὸν πρίγκηπα Βασίλειον Ναρκίνην, κατοικοῦντα εἰς τὴν ἑπαυλίαν Βάλσκα, παρὰ τὸ Πέρμον.

Μετὰ πενταετῆ διαμονὴν ἐν Γακουότσκη, ὁ ἐξόριστος κατάρθωσε νὰ δραπετεύσῃ καὶ νὰ φθάσῃ εἰς Ὀγκότοκην, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς τῆς ὀμωνύμου θαλάσσης. Ἐκείθεν κατάρθωσε νὰ ἐπιβιβάσθῃ πλοίου καὶ νὰ προσορμισθῇ εἰς ἕνα λιμένα τῆς Καλλιφορνιας. Οὕτως ἐπὶ ἑπτὰ ἔτη ὁ κόμης Ναρκίνης ἔζησεν εἴτε εἰς τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας, εἴτε εἰς Νέαν Ἀγγλίαν, προσπαθῶν πάντοτε νὰ εὐρίσκηται πλησίον τῆς Ἀλάσκας, ὥστε νὰ δυνηθῇ νὰ εἰσελθῇ εἰς αὐτὴν εὐθὺς ὡς ἐγγίντο ἀμερικανικῆ. Ναί! ἡ μυστικὴ του ἐλπίς ἦτο νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς Ἑυρώπην διὰ τῆς Σιβηρίας—ἀκριβῶς ὅ,τι ἐπρότιθετο νὰ κάμῃ καὶ ὅ,τι ἐκάμειν ἤδη ὁ Κασκαμπέλ. Φαντάζεται τις λοιπὸν εἰ ἠσθάνθη, ὅταν ἔμαθεν ὅτι ἡ οἰκογένεια ἐκεῖνη, εἰς τὴν ὁποίαν ὤφειλε τὴν σωτηρίαν του, ἐκόπευε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Βερίγγιον Πορθμὸν, διὰ νὰ πε-

Ὁ Γιάννης καὶ ἡ Καγέττη. — Ἀ! ἄ! ὡς παρακαλῶ νὰ φησῆτε κατὰ μέρος τὰς εὐχαριστίας, εἶπεν ὁ Κασκαμπέλ. Ὅστε, κύριε κόμης Ναρκίνης... — Ὅχι, νὰ μὴ με ἀποκαλῆτε οὕτω. Πρέπει νὰ μείνω κύριος Σέργιος δι' ὀδού... ἀκόμη καὶ διὰ τὰ παιδία σας... — Ἐχέτε δικαίον... εἶνε περιττὸν νὰ το μάθουν... Λοιπὸν, κύριε Σέργιε, θὰ σας πάρω μαζί μου καὶ θὰ σας φέρω εἰς τὸ Πέρμον, εἰδεμὴ νὰ μὴ με λέγουν Καίσαρα Κασκαμπέλ! — Με πόσον ἐνθουσιασμὸν ὑπεδέχθησαν τὴν εἰδηαὶν ὁ Γιάννης, ἡ Καγέττη, ὁ Ἀλέκος, ἡ Ναπολεάνα καὶ ὁ Μακρολέλεκας, ὅτι ὁ κύριος Σέργιος θὰ τοὺς συνώδεε μέχρι τῆς Ἑυρώπης, εἶνε — Ἐστὼ! δέχομαι, φίλοι μου!... Ναί, δέχομαι καὶ σας εὐχαριστῶ!...